

„Вижъ, ти си много слаба,“ възрази шивачката.

„Не съмъ слаба, госпожо,“ отговори Еми.

„Освѣтъ това, ти си много малка,“ допълни шивачката.

„Да, тъй е, азъ съмъ малка,“ отговори Еми и почна да плаче. Шивачката бѣ трог-

ата и я взе на драго сърдце. Еми стана една отъ най-усърднитѣ и прилежни ученички, а слѣдъ врѣме тя стана способна работничка.

Макаръ татко имъ и да не бѣ гордъ и приемаше помощи, пари или други подаръци отъ затворницитѣ, които съжаляваха бѣдния човѣкъ, осъденъ да прѣкара живота си въ туй мрачно жилище, момичетата пазеха отъ него въ тайна всичко, каквото вършеха, понеже той не бѣ въ състояние да понесе мисълта, че дѣцата му трѣбва да работатъ за да се прѣхранватъ. Фани стана танцовачка и живѣеше при стария си чичо, който свирѣше на кларне въ малкия театъръ, кждѣто Фани бѣ ангажирана да играе. Еми пъкъ, или малката Доритъ, както обикновено я наричаха, понеже името

на баща ѝ бѣ Доритъ, печелѣше една малка сума съ шевъ. Тя се трудѣше да искара брат си отъ затвора и да го отклони отъ лоши другари Съ помощта на стария свой приятелъ, Бобъ, тя му намираше често работа. Но уви! той бѣ мързеливъ и безгриженъ, бѣгаше отъ работата си и се връщаше пакъ въ затвора, за да бжде товаръ и грижа на бѣдната си сестра. Съ голѣмъ трудъ успѣ тя да събере сумата, която бѣ потрѣбна, за да изпрати брат си въ Канада.

„Богъ да те благослови, любезни Типъ“ (той бѣ кръстенъ Едуардъ, но наричаха го Типъ). Ако успѣешъ въ живота, не се възгордѣвай, но ела да ни посѣтишъ пакъ“.

Но Типъ отиде само до Ливерпулъ и слѣдъ мѣсець врѣме се върна окжсанъ и босъ при бѣдната си сестра Еми, която замѣстваше майка си.

Слѣдъ другъ опитъ, Типъ се завърна пакъ и каза на сестра си, че тоя пжтъ той се връща като единъ отъ най-обикновенитѣ въ затвора.

„О! не говори че си затворникъ, Типъ. Моля ти се, не говори!“ Но той, наистина, бѣ затворенъ за нѣщо, а това сломи сърдцето на Еми. Тя молѣше Типъ да не казва на баща си, понеже туй би било убийство за него, но той не се съгласяваше, докато Фани и чичо имъ не го убѣдиха. Всички тия грижи и борби въ живота малката Доритъ ги прѣживѣваше и храбро се борѣше до двадесетъ и втората си година. Синътъ на една дама, Г-жа Кленамъ, кждѣто Доритъ отиваше да шие, се заинтересува твърдѣ много отъ това многотърпеливо момиче. Той изучи историята имъ и се стараяше на всѣки начинъ да имъ помогне и освободи баща имъ отъ затвора.

Единъ день, когато той ходѣше съ Доритъ да търсатъ хората, на които татко ѝ бѣ дълженъ, тѣ чуа единъ гласъ; „Малка мамо малка мамо!“ Тѣ видѣха една чудна фигура, която се клатушкаше и идваше къмъ тѣхъ; като приближи, тя падна и изсипа на земята картофитѣ отъ кошницата, която носѣше.

„О! Маги! какво грубо дѣте си станала!“ рече малката Доритъ.

Маги бѣше на около двадесетъ и осемъ години момиче, съ широки бузи, голѣми очи, голѣми ржцѣ и крака, безъ коса, недорасло